

Lạ kỳ cổ quái

Tác giả : Lư Thắng Ngạn
 Dịch giả : Dương Đình Hỷ

1- Ông hàng xóm hút ống điếu.

Ngày còn trẻ, hàng xóm tôi có một vị hút ống điếu. Vị này khoảng chừng hơn 60 tuổi, người gầy gò, râu tóc bạc trắng, nói nghe có vẻ là người có học. Ông hút thuốc không như người ngày nay, ông bỏ thuốc vào nõ, đốt thuốc rồi rít một hơi dài, rất có hương vị đậm đà. Tôi hỏi ông :

-Bác hút thuốc có phải là không tốt sao ?

-Đời người như trò đùa, hút thuốc là nghịch ngợm.

-Làm sao nghịch ?

Ông không trả lời chỉ dùng tay ra dấu, muốn tôi nhìn mồm ông. Lưỡi ông cuộn lại, phả khói ra, từng vòng khói tràn ngập không gian, bay lên rồi tan biến.

-Nghịch có vui không ?

-Vui, nhưng cái này tôi đã xem qua, chẳng ly kỳ gì.

-Tôi còn có cái ly kỳ hơn, xem này.

Lúc đó ông lại hút thuốc và thổi khói ra. Mới đầu, xem không rõ, về sau nhìn kỹ thì ra là hình người có đầu, có thân, có chân tay, người người bay lên không. Cái này tôi chưa từng thấy qua. Tôi cảm thấy thổi ra đầy trời toàn là người khói là một sự lạ lùng ông ta làm sao làm được ? Tôi nhìn mà không nói được lời nào. Sau đó ông lại biểu diễn trăm hoa đua nở. Khói thổi ra thành một đường thẳng, sau đó biến thành những đoá hoa, có lớn có nhỏ, mỗi đoá hoa đều đẹp sau đó từng đoá tan biến. Tôi thấy rất kinh ngạc.

-Tôi muốn học.

-Ông học Phật là được rồi. Học cho tinh thì được linh. Linh lại linh thì thành tiên.

(Ông ta biết tôi học Phật)

Chỉ cần học liên tục không ngừng, chuyên tinh ở Phật thì sẽ thành tựu.

Về sau tôi chuyên về học Phật, phát hiện nguyên lai thế giới này :

-Là mộng ảo

-Là một lưới biển hoá.

Chuyện ly kỳ cổ quái thường có rất nhiều. Nhưng chuyện ly kỳ cổ quái nguyên lai là như thế. Cứ theo kiến, văn, giác, tri của tôi thì cái nhìn về thế giới này và tha nhân không đồng. Tôi đem những cái này lập thành sách. Đó là sách ly kỳ cổ quái, là cuốn 245. Chúc mọi người đọc sách này được ích lợi.

2- Bồ của Cúc Phương.

Ở Lôi Tạng tự, Seattle phía bên phải 3 nhà là nhà cô Cúc Phương. Bồ cô Cúc Phương, tuổi xế chiều từ Đài Loan sang Mỹ quốc, trú ở nhà cô con gái, vì ông cụ tuổi già không có ai để nương tựa.

Bồ cô Cúc Phương là một cụ già lương thiện, chỉ thỉnh thoảng ra trông hoa ở vườn, những người thường trú ở Lôi Tạng tự vì thế ít thấy. Một ngày, Cúc Phương hỏi tôi :

-Lư tôn sư ! Bồ tôi nửa đêm đi tiểu, cửa sổ trông sang Lôi Tạng tự. Ông nhìn vào sân thì thấy có nhiều người tụ tập. Ông nghĩ không đúng, bây giờ là nửa đêm, không thể là người nhất định là quỷ, khiến tim ông đập mạnh, không dám nhìn nữa.

Cô Cúc Phương hỏi :

-Bây giờ ông phải làm sao mới tốt ?

-Tôi sẽ giúp cô hỏi thử xem.

Lôi Tạng tự ở phía sau có lập một điện thờ Bồ tát Vi Đà, Già Lam hộ pháp tôn giả, Liên hoa đồng tử, Bồ tát Địa Tạng, thần thổ địa, minh thần . . . Còn thờ nhiều bài vị của các tổ tiên, linh vị v. v . .

Các quỷ linh nửa đêm xuất hiện, tụ tập ở sân. Tôi hỏi quỷ :

-Các vị tụ tập ở sân, chẳng làm cho người sợ sao ?

-Ban ngày người ra, ban đêm quỷ ra đó là chính thường.

-Quý ra chẳng làm người sợ sao ?

-Ban ngày người ra, quý không ra. Ban đêm quý ra, người cũng ra. Đó là người dọa quý chứ không phải là quý dọa người. Người là dương, quý là âm, hổ tương không xâm phạm, nay, người cả đêm cũng ra, đó là xâm phạm quý.

Tôi nghe rồi thấy có lý. Tôi bảo cô Cúc Phương :

-Bố cô có âm nhãn, có thể nhìn thấy quý, mọi người có mắt thịt nhìn mà không thấy quý. Không cần phải kính sợ, người không phạm quý, quý cũng không phạm người, người ngay thẳng nửa đêm nghe gõ cửa cũng không sợ.

Cúc Phương nghe rồi chấp nhận. Tôi nói :

-Người như thế, quý như thế.

Tôi đem quý sự nói cho một vị bác sĩ, ông nói :

-Đó chỉ là ảo giác.

-Đời người cũng chỉ là ảo giác.

Vị bác sĩ lấy làm lạ. Tôi làm một bài thơ :

*Mông lung ảnh
Nói ra làm sợ người
Nghĩ đi, nghĩ lại
Sống chết bao giờ thôi
Chỉ có tu hành
Năm qua, năm lại
Về Tây Phương, do hoa sen sanh.*

3- Thiền ở nghĩa trang.

Lúc trước, ở giữa Lục Giáp và Xích Sơn Long Hồ Nham có một nghĩa trang để tu thiền. Tôi không biết nay có còn không ? Lúc trước thượng sư Trần Kiến Dân đến Ôn Ca Hoa (Ontario ?), Canada hoằng pháp. Tài xế cho ông lúc đó là Lại Văn Ngạn. Lại Văn Ngạn kể :

-Thượng sư Trần Kiến Dân vừa xuống sân bay liền muốn tới nghĩa trang, ông niệm chú và rải hoa quả, bánh trái.

Tôi nói :

-Đó là ông thí thực.

-Đương thời, tôi nghĩ là sẽ quy y với thượng sư. Không ngờ thượng sư lại nói tương lai sẽ có một vị thượng sư phi thường thù thắng, ông sẽ quy y với người. Lại Văn Ngạn sẽ thành Liên Cao thượng sư.

Lúc trước, Liên Hoa Sinh đại sĩ tu hành tại nghĩa trang :

- Lấy tử thi làm pháp toạ
- Lấy quần áo người chết làm quần áo
- Lấy đồ cúng làm vật thực
- Lấy 3 cái đầu lâu làm pháp trượng.

Ngày nay, tôi ở Ba Lập nghĩa trang, Seattle tu thiền định, tôi cảm ứng thấy:

- Có nhiều người dòm ngó
- Có nhiều quỷ dạ xoa thè lưỡi, phun lửa.

Tôi hoàn toàn không để ý. Lại có một người đẹp xuất hiện lắc eo, ngoáy móng thân hình nóng bỏng làm lửa dục phần thân. Tôi không nghe, không hỏi. Lại, trong không đầy rắn độc, đầy đất là rắn. Đầu, cổ, ngực, lưng, tay, chân đều là rắn cuốn. Có quỷ nói :

-Đây là thiên nữ rải hoa.

Tôi chỉ nghĩ đến hoa, kết quả là rắn biến thành hoa. Lại có hàng ngàn con muỗi hướng vào tôi đốt vào đầu, cổ, tai, mắt, mũi, miệng, tay áo, toàn thân. Tôi nghĩ đó toàn là ảo, niệm đầu ảo vừa xuất hiện thì sự kiện liền biến mất. Tất cả đều an tĩnh, tôi tiến vào định tam muội địa. Tôi đã được định. Tôi viết một bài thơ :

*Kỳ thật
Là tứ đại, ngũ uẩn thôi
Thất tình, lục dục
Đều yên tĩnh rồi
Dạ xoa, quỷ ác La Sát
Tất cả đều hung hăng
Lại biết
Toàn bị quăng
Hoa nhòng nguyệt thẹn
Thân thể ngọc ngà
Đào tơ liễu yếu
Chỉ là một làn da*

*Xưa, giờ ai người tỉnh
Tôi đã được đại định.*

4- Vạch trong không.

Vào 7 giờ chiều ngày 20/9/2014 chúng tôi ra khỏi phòng ăn của Lôi Tạng tự, đi tới Chân Phật mật uyển, tới cửa, ngẩng đầu nhìn trời. Mọi người oà lên một tiếng. Bầu trời xa xa là một bức tranh thủy họa, 5 màu sắc chỗ đậm, chỗ nhạt, chỗ gần, chỗ xa, chỗ dày, chỗ mỏng; trong đậm có nhạt, trong nhạt có đậm khiến người say mê. Tôi nói :

-Đây thật là một bức tranh thủy mặc của trời. Ông trời là một họa sĩ vĩ đại, mỗi ngày ông cho chúng ta một tác phẩm lớn.

Các người đi theo tôi là các cư sĩ :Giai Tân, Ngọc Bình, Nhã Kỳ, Huệ Văn, các Tỳ Khưu, Tỳ khưu Ni : Liên Ninh, Liên Khiết, hơn 10 vị pháp sư, mọi người đều ngẩng đầu lên trời trông. Tôi bỗng nhiên có một ý lạ lùng, 2 tay như mang bút lớn hướng không trung vạch vạch. Loát ! Loát! hai tiếng. Trong sát na, bức thủy họa xuất hiện 2 vạch hồng quang thành chữ Chi. Cả 30 người trợn mắt không nói ra lời.

-Lư tôn sư hiển thị thân thông !

-Lư tôn sư trên trời đen vẽ cầu vòng hồng.

Nói thật, ngay tôi cũng kinh ngạc, tại sao tay vạch nghịch ngoặc lại tạo nên cầu vòng ?

-Là thân thông !

-Là kỳ tích ?

-Là xảo hợp ?

(Xảo hợp cũng không có xảo hợp lợi hại như thế)

Quá trình này được Dư Nhã Kỳ chụp ảnh toàn bộ, có 30 người là chứng. Cầu vòng xuất hiện 5 phút rồi mất. Bầu trời xuất hiện trở lại bức tranh thủy mặc. Trpng thời kỳ này tôi đang giảng Đại Viên Mãn Pháp. Xảo hợp những tổ sư của Đại Viên Mãn Pháp đều là Hồng Quang hoá thân, đó là :

-Cực hỉ Kim Cương

-Diệu Cát Tường Hữu

-Sư Lợi Tinh Ha

-Liên Hoa Sinh đại sĩ.

Tôi làm một bài thơ :

*Thiên đình trình hiện một bức thủy mặc lớn
Trên gác hư không
Tay tôi vẫy
Hiện ra một cầu vòng
Nghĩ nát óc
Tiếng vỗ trong tay mơ
Là cảnh gì vậy ?
Là món tiền to.*

5- Luân hồi biến hoá.

Liên Hương thượng sư ở Hương Cảng, tham gia Âm Dương hội do tôi chủ trì, muốn biết mẹ mình chuyển thế ở đâu ? Mẹ mất đã lâu không biết giờ này ở đâu nữa ? Tôi niệm chú “lịnh” và “xích” lấy thước quất lên bàn. Phách ! Phách ! Chừng một giờ sau Liên Hương thượng sư nói :

-Trước tiên tôi thấy tướng mạo của mẹ, rồi không thấy nữa, sau đó thấy một đồng tử rất đáng yêu, hoạt bát, mắt to. Đồng tử mặc quần áo nhà trời, toàn thân phát sáng, như một chú tiên đồng.

-Mẹ của thượng sư đã chuyển sinh về Tây phương Cực lạc thế giới Ma Ha từ song liên trì rồi !

Chúng nhân nghe rồi đều hoan hô.

-Là Lu tôn sư gia trì.

-Không phải, đó là do Phật, Bồ tát tiếp dẫn.

Tóm lại Âm Dương hội rất kỳ đặc, nhướng mắt lên là thấy tổ tiên quá vãng ở chỗ nào trong sáu đường luân hồi.

Còn nữa Liên Mãn thượng sư muốn biết mẹ ở đâu ? Không ngờ được mẹ không đến mà là bố đến. Ông bố, đầu đội mũ xã công, mặc áo gấm, thân toả sáng rõ ràng là một vị phúc đức, chính thần. Tôi bảo :

-Có phúc, có đức, là một vị chính thần.

Tôi nghĩ độ hoá chúng sinh, có nhiều phương tiện xảo diệu, âm dương hội là một.

Tôi đốt sớ văn là chiêu thỉnh.

Tôi tụng kinh, niệm chú là chiêu thỉnh.

*Tôi biến hoá cúng phàm là cung dưỡng.
Tôi dân gặp mặt là pháp lực.*

Dem thân quyền quá vãng, mời đến pháp sự hiện trường để gặp mặt, trò chuyện . . . Cách độ hoá này còn có hiệu quả hơn là thuyết pháp, làm tăng thêm lòng tin của tín chúng. Tôi thường cử hành âm dương hội, trong óc tôi xuất hiện một bài thơ :

*Đời người như một đại giác
Người khó mà hay
Đến đó
Đi ngay
Không biết bên trong ảo diệu
Còn là học Phật tốt rồi
Đứng trước gương sáng
Tự mình soi
Có thể thấy Đài thành và Thu thảo
Hỏi Lư tôn sư
Hỏi nắm trong tay cây thước.
Tự nhiên biết ư ?*

6- Ni cô treo cổ.

Tôi đến làm khách ở một ngôi chùa nhỏ. Trụ trì ngôi chùa là một lão ni cô, có 2 vị ni cô theo hầu. Chùa xây ở ven sườn núi, cây cối xum xuê, phong cảnh tương đối u nhã. Chùa tuy nhỏ nhưng mọi chỗ đều nghe tiếng chim hát, ve kêu. Vị trụ trì là đệ tử tôi. Trước đó bà là đệ tử của một vị thiền sư, sau theo tôi học Mật. Khi thiền sư tới bà cất đàn thành đi, khi thiền sư đi bà lại mang đàn thành ra. Ha ! Ha ! Ha !

Bữa đó, chúng tôi đang ngồi trong phòng khách thì bỗng nhiên cửa sổ bỗng mở ra, một trận gió thổi vào, cơn gió này rất kỳ lạ thổi qua lão ni cô trường 3 vòng rồi lại qua cửa sổ, đi mất. Cửa sổ tự đóng lại. Tôi nói :

-Có quý thất cô, tiến vào phòng khách, bây giờ đi rồi. Vị thất cô là một tiểu ni cô, chuyện này là thế nào ?

-Không dám dấu Lư Tôn sư, xác thực là có chuyện này. Con quý thất cô đó là tiểu đồ đệ.

-Quý thất cổ có mắt rất lớn.

-Đúng vậy, chúng tôi gọi là mắt lớn.

-bên mép có một nốt ruồi.

-Đúng vậy !

Lão ni kinh ngạc, không dám tin.

-Quý thất cổ trong phòng khách !

-Lư tôn sư, quả là có minh nhãn.

Mọi người nghe rồi kinh hãi, lão ni cô bảo tôi :

-Nơi đây rất vắng vẻ, ít người tới. Nguyên tôi có 3 đồ đệ, tiểu đồ đệ thường xuống núi, có quen một thiếu niên trong xóm. Về sau tin tức loan truyền. Tôi thấy không phải, nên cấm tiểu đồ ra khỏi chùa. Tôi lấy Phật lý khuyên cô, nhưng cô không nghe, một lần cô trốn xuống núi. Tôi nổi giận, mắng cô. Kết quả là cô treo cổ tự sát. Lão ni hỏi tôi :

-Cô thường ở chùa, chúng tôi đều cảm thấy. Giờ biết làm sao ?

-Quý thất cổ thường tìm người thay thế, có vậy mới chuyển thế được, nhưng ở chùa quê nhỏ này sao tìm được người thay thế ?

-Đúng vậy .

-Vậy phải làm sao ?

-Tôi mang cổ đi.

-Vậy là tốt rồi ! Từ đây chùa lại yên tĩnh.

Tôi làm bài thơ :

*Đường người đời rất hẹp
Chuyện cảm tình
Khó phân đen trắng
Sự mâu thuẫn khó tin
Lòng xôn xao tự tâm hải
Theo Phật chăng ?
Hay theo tình tứ ?
Cứ đi lòng vòng
Nay, đi cùng tôi chứ ?*

7- Liên hoa Cảnh Xuân.

Tôi có một nữ đệ tử tên là Liên hoa Cảnh Xuân, sinh được một trai hai gái. Chồng kinh doanh nhà hàng ăn. Chồng bà bị tai nạn xe hơi mà mất.

Nhà hàng ăn do người khác thay thế. Nhà hàng chỉ cho bà một ít tiền. Bà được nhà hàng giao cho việc rửa bát, tháng tháng lãnh ít tiền nuôi các con. Bỗng một hôm, bà bị bệnh nặng, thật là nhà dột lại bị đêm mưa, khổ thêm khổ. Bà ở bệnh viện bỗng nhiên ngất đi, 7 giờ sau mới tỉnh lại, bà kể :

-Tôi đi ra công bệnh viện, gặp Lu tôn sư, Lu tôn sư bảo :

-Bà không được ra, ra là chết.

Bà nghĩ mạng khổ, không muốn sống, muốn ra cửa sau bệnh viện, không ngờ ra cửa bên cũng gặp Lu tôn sư. Bà bảo :

-Tôi muốn chết cũng không được sao ?

-Bà còn một trai, hai gái còn nhỏ mà còn muốn chết sao ?

Chưa tới lúc đâu !

-Tôi bị bệnh nặng, không trị được, há giữ được mạng ?

-Tôi có thuốc giữ mạng 2 kỷ (24 năm), bà uống rồi lại tu hành thì có thể tăng tuổi thọ.

Bà bèn uống thuốc : hô hấp trở lại bình thường, các bác sĩ và y tá đều kinh ngạc. Kết quả là bà khỏi bệnh, lại được giao một công việc tốt đủ tiền nuôi dưỡng các con. Các con phi thường học tập và đều hiếu thuận. Bà có tặng tôi một bài thơ :

Bệnh nặng sắp chết

Cứu sống tới nay

Cám ơn bảo vệ

Phát từ tâm này.

Tôi xem rồi rất cảm động, làm một bài thơ :

Một trai, hai gái còn nhỏ

Làm sao chia tay ?

Đời người vô thường lắm

Do đó, luôn đổi thay

Bệnh nặng

Ít tiền

Lại gần chết

Lòng từ cứu độ tự nhiên

Giữ ba cửa không cho trốn

Sống tới già an ổn.